

INHOUD

1 Ik heb een ongelukje in het kantoor van de directeur	9
2 Grover krijgt een overdosis cafeïne	19
3 Mijn vriendin neemt me mee naar de begraafplaats	26
4 Ik blijf naar zalm te smaken	34
5 We gaan het laboratorium van verboden roomijs binnen	43
6 Rauwe kippenkarkassen en waar je die kunt vinden	49
7 Ik ga hondjeskiën	56
8 Wat is dat? Een bunzinggat!	65
9 De apocalyps ruikt naar aardbeien	73
10 Ik vang een Nietes	81
11 We eten pizza met extra tranen	89
12 Ik krijg les van een oude vriend	97
13 Ik krijg extra tijd, en candy corn	107
14 We vinden een paar dode kerels	114
15 Ik faal op het gebied van hondendiplomatie	121
16 Hellehonden! In de disco	128
17 Grover krijgt huisarrest	135
18 IK RUIK PROBLEMEN™, een nieuwe geur voor mannen	145

- 19 Oeps! ...heb ik je alweer gedood 152
 20 Het wordt gevaarlijk fancy 159
 21 Grover geeft een recensie met vijf hoeven 166
 22 Annabeth wil de manager spreken 173
 23 We vinden het hol van kwaadaardige parfums 180
 24 We hebben een mooi overzichtelijk gevecht met z'n allen 188
 25 *There Ain't No Cure for the Beestenasemblues* 194
 26 Oké, er is mogelijk een geneesmiddel, maar het zal je niet
 bevallen 199
 27 We eten tandpasta 208
 28 Ik verzin een slecht plan 214
 29 Ik krijg al het snoep dat ik wil 223
 30 We doen onze oorlogsverfsmurrie op 234
 31 We verzamelen de doden 241
 32 De fakkel doorgeven werkt verbazend goed 247
 33 We houden een ouderwetse heksenverbranding (Met ons in de
 hoofdrol. Wij zijn de heksen.) 256
 34 We strijden voor Hecate en ook voor dode vis 262
 35 Ik word gered door mijn eigen oenigheid 269
 36 Ik sla de festiviteiten over 275
 37 Ik speel met paars vuur 280
 38 Ik laat per ongeluk mijn vertrouwenspersoon smelten 287
 39 Ik krijg mijn favoriete dessert 293

1

Ik heb een ongelukje in het kantoor van de directeur

Oktober. Beste maand ooit.
 De lucht was fris. In Central Park verkleurden de blade-
 ren. En mijn favoriete snackstalletje op 86th Street verkocht
pumpkin spice-burrito's.

En daarbovenop had ik de afgelopen tijd ook nog eens NUL
 problemen gehad vanuit de mythologische wereld. Er waren geen
 goden op mijn deur komen kloppen om te eisen dat ik iets voor
 hen zou doen. Er hadden geen monsters geprobeerd me te doden.

Drie zalige weken lang was ik een gewone eindexamenleerling
 op de middelbare school geweest. En als je de halfgodzoon van
 Poseidon bent, is 'gewoon' een aangename afwisseling – zelfs als
 het gepaard gaat met huiswerk, en bijles in het weekend.

Je vraagt je misschien af: *Waarom zou een machtige halfgod in
 zijn laatste jaar op de middelbare school zoiets onbenulligs als bijles
 in het weekend nodig hebben?*

Misschien heb je me nog nooit ontmoet. Om te beginnen heb ik
 dyslexie en ADHD. Dingetjes als lezen en opletten zijn voor mij
 moeilijker dan, ik zeg maar wat, op school uit het raam springen
 om tegen een vuurspuwend everzwijn te vechten. Gek genoeg ge-

ven leraren geen extra studiepunten voor het doden van monsterlijke zwijnen.

Bovendien heb ik mijn hele eerste jaar gemist dankzij bepaalde zaken waar we niet op in zullen gaan (Hera) omwille van bepaalde bemoeizieke goden (Hera) om redenen van een kosmische apocalyps (Hera).

Dus daar zat ik op Alternative High School, de enige plek waar ik op tijd mijn diploma kon halen om samen met mijn vriendin naar de universiteit te kunnen. Om alle studiepunten in te halen die ik volledig buiten mijn schuld om (Hera) had gemist, moest ik bijles nemen in het weekend.

Op zaterdag deed ik Spaans voor dubbele studiepunten bij dokter Hernandez op Borough of Manhattan Community College, een soort ROC. Op zondag had ik online scheikunde. Op maandagochtend, als ik eigenlijk aan een pauze toe was, strompelde ik altijd de school binnen met een bonkende hoofdpijn en probeerde ik mijn gewone lessen door te komen zonder dat mijn hersenen door mijn oren naar buiten liepen.

Eens in de zo veel tijd stapte mijn vertrouwenspersoon op school, Eudora, haar kantoor uit en stak ze haar duim omhoog. 'Je bent hartstikke goed bezig!'

Maar meestal liet ze me met rust. In het geheim was ze een nerie die voor mijn vader werkte. Volgens mij werd ze zenuwachtig van me. Dat, of ze was bang om te vragen hoe het met mijn aanbevelingsbrieven voor universiteiten was gesteld. Ik had een queeste gedaan naar Ganymedes en had een brief van hem gekregen, maar ik had nog altijd de onderschrijvingen van twee andere Griekse goden nodig als ik toegelaten wilde worden op de Universiteit van Nieuw Rome. En die zou ik uiteraard niet zomaar gratis en voor niets krijgen.

De deadline voor mijn aanvraag naderde, en alles was rustig geweest.

Té rustig. Sterker nog, het was zo rustig dat ik tijdens Engels in slaap viel en het pas doorhad toen de lerares over me heen gebogen stond en zei: 'Percy?'

Ik schrok wakker. Gelukkig trok ik mijn zwaard niet.

'Thema!' riep ik, want dat was het antwoord dat ik op het punt had gestaan te geven voordat ik indommelde. 'Het thema is vrije wil versus het lot.'

Mevrouw Foray fronste. De andere leerlingen probeerden niet te lachen.

'Je tante zit in het kantoor.' Mevrouw Foray gaf me een briefje. 'Ze komt je ophalen.'

Dit bracht verschillende problemen met zich mee. Ten eerste zorgde het ervoor dat ik overkwam als een sukkel; ik werd opgehaald door een familielid terwijl ik heel goed in staat was om de metro te nemen. Ik had zelfs mijn rijbewijs, al was autorijden in New York een stuk enger dan de meeste queesten die ik had gedaan.

Ten tweede: als ik eerder uit school ging, zou dat betekenen dat ik heel veel moest inhalen en dat mijn leraren boos op me zouden zijn.

Ten derde had ik geen tante. Tenminste, niet aan de mensenkant van mijn familie...

Ik mompelde een verontschuldiging tegen mevrouw Foray, veegde wat kwijl van mijn wang en ging op weg naar het kantoor. Iets zei me dat ik nog altijd dat antwoord van vrije wil versus het lot zou kunnen gebruiken. Het leek wel het thema van mijn leven te zijn.

Toen ik langs het kantoor van de vertrouwenspersoon kwam, stak Eudora haar hoofd naar buiten, met een geschrokken uitdrukking op haar gezicht.

'Hoi,' zei ik. 'Weet u iets af van...?'

'Sst! Ik ben er niet!' Ze deed haar deur dicht.

Dat was een beetje raar, zelfs voor haar. Ik vroeg me af of nerieën net als marmotten waren. Misschien dat als ze hun eigen schaduw zagen wanneer ze hun hoofd uit hun hol staken, het nog zes weken winterslaap betekende.

Toen ik bij de receptiebalie kwam, stond de secretaresse daar als

verlamd in het niets te staren. Ze wees naar het kantoor van de directeur en mompelde: 'Ze wachten op je.'

Betoverde secretaresse. Waarschijnlijk geen goed teken.

Ik roffelde met mijn knokkels op de deur van de directeur. Die ging krakend open. Binnen zat mevrouw Samuels bewegingloos achter haar bureau, met glazige ogen. Naast haar stond een vrouw van middelbare leeftijd in een donkere mouwloze jurk. Er glinsterde een diamanten ketting om haar hals. Haar haar was een klunwen van zwarte lokken, omkranst door een halo van groen vuur.

Vlammend haar. Beslist geen goed teken.

'Ah, mooi,' zei de vrouw in het zwart. Ze keek even naar de directeur. 'U kunt ons nu wel alleen laten.'

Mevrouw Samuels stond op en wandelde weg, waarbij ze de deur achter zich dichtdeed. Ik kon me zo voorstellen dat de bestuurders van mijn school het behoorlijk zat begonnen te worden dat hun banen altijd maar werden afgepakt door mythologische wezens. Eerst was Eudora mijn vertrouwenspersoon geworden. En nu trok deze vrouw in het zwart in het kantoor van de directeur. Een dezer dagen zou ik er nog achter komen dat de sportief directeur van onze school was vervangen door een gif uitademende draak... hoewel, nu ik erover nadenk, ik betwijfel of iemand het verschil zou merken.

De vrouw in het zwart ging op de stoel van de directeur zitten. Ze streek met haar handen over de armleuningen alsof ze haar nieuwe troon beoordeelde. Het leek erop dat ze er tevreden over was. Voordat ze maniakaal kon beginnen te lachen of een monoloog afsteken over het feit dat de school nu van haar was, helemaal van haar, besloot ik dat ik maar beter wat kon zeggen.

'Hoi,' zei ik. Ik ben erg goed met woorden.

'Je mag blijven staan, Percy Jackson.' Ze ging liefkozend met haar vingers over het gebutste formica bureaublad. 'Ik verwacht niet dat dit lang gaat duren.'

Ik probeerde niet stil te staan bij de vele manieren waarop ze me ogenblikkelijk kon doden. 'En u bent...?'

Het was niet mijn bedoeling onbeleefd te klinken. Soms denken de goden er gewoon niet aan om zich voor te stellen, en ik begon het vermoeden te krijgen dat deze dame behoorde tot de *goden*-categorie van Supermachtige Irritante Wezens.

Haar ogen van onyx glinsterden. Ze leunde naar voren en strengelde haar vingers in elkaar, zodat ze er meer als een directeur uitzag dan mijn echte directeur ooit had gedaan. 'Je mag me de Fakeldrager noemen, de Sterrenloper, de Nachtwandelaar, de Verstoorder der Doden, de dochter van Perses en Asteria, de Drievoudige Godin!'

'Mm-mm,' zei ik. Ik had nog steeds geen idee.

Je denkt waarschijnlijk: *Percy, je hebt al jaren met de Griekse goden te maken. Hoe kun je haar nou niet kennen?*

Het punt is: onsterfelijken veranderen voortdurend van uiterlijk. En er zijn honderden Griekse goden. Bovendien houden ze er niet van om je duidelijk antwoord te geven. Het gaat nooit zo van: *Hoi, ik ben Zeus*. Het gaat altijd van: *Ik ben de Dondermaker, de Paranoïde Patriarch, Hemelse Schuinsmarcheerder, Bliksembroek, Koning van Luxe Baardverzorgingsproducten*.

Bij dat 'Drievoudige godin'-idee ging er ergens in mijn achterhoofd wel een belletje rinkelen, maar het land van Griekse mythen zit vol drievoudige godinnen: de schikgodinnen. De Grijs Zusters. De furiën. Destiny's Child. Ik kon ze niet allemaal bijhouden.

Ik wachtte tot de godin het zou uitleggen. Dat leek me het veiligste.

Ze fronste. Misschien was ze geïrriteerd dat ik me niet aan haar voeten wierp of een brandoffer bracht of zo.

'Ik ben *Hecate*,' zei ze, luid en langzaam. 'De godin van de magie, van kruispunten, van de dodenbezwering?'

Mijn tong veranderde in zand. Ik had Hecate nooit officieel ontmoet, maar ik kende haar werk. Ik herinnerde me haar van hits als 'Ik vocht aan de kant van Kronos tijdens de Strijd om Manhattan (maar liep toen over)' en 'Ik hielp je vriendin Hazel in haar gevecht tegen een gigant (maar pas toen ik wist dat de giganten zou-

den verliezen)'. Hecate was op mij altijd overgekomen als een teamspeler – zodra ze zeker wist welk team zou winnen.

‘Juist ja,’ zei ik. ‘Vrouw Hecate.’

Ze leek mijn voortdurende gebrek aan kruiperigheid niet echt te kunnen waarderen. Nou, ze moest het er maar mee doen. Ik was niet zo'n kruiper.

‘Ik neem aan dat je een paar heerlijk rustige weken hebt gehad?’ vroeg ze. ‘Dat de andere goden je met rust hebben gelaten zoals ik had verzocht?’

‘Ik... Wacht even. *Zoals u had verzocht?*’

Ze wuifde met haar hand alsof ze rook weg wapperde. ‘Ik zei dat ze bij je uit de buurt moesten blijven. Ik kon niet het risico lopen dat je beschadigd of gedood zou worden voor je mijn queeste zou ondernemen!’

Mijn nagels maakten groeven in mijn handpalmen.

Ik herinnerde me iets wat mijn vriendin, Annabeth, me ooit had verteld: *Tel altijd tot vijf voor je iets uit boosheid zegt tegen een goddelijk wezen*. In theorie zou dit de kans verkleinen dat ik in een rokende hoop houtskoolbriketten werd veranderd.

Ik kwam tot twee. ‘Waren er nog andere goden die me queesten wilden geven?’

‘O, ja hoor. Meerdere.’

‘En u zei tegen ze...’

‘Dat je verboden terrein was. Je moest helemaal fris zijn voor deze week!’

Er flitsten een paar Oudgriekse krachttermen door mijn hoofd.

Ik had nog maar twee aanbevelingsbrieven nodig. Blijkbaar had ik die intussen allebei al kunnen hebben, ware het niet dat Hecate me tussen de kaken van het succes vandaan had gegrift.

Deze keer telde ik tot drie voordat ik antwoord gaf. ‘En die andere queesten, wat zouden die hebben ingehouden?’

‘Die zouden jouw tijd niet waard zijn geweest!’ riep Hecate. ‘Een doos cupcakes halen voor Aphrodite. Een dag waterskiën met Hermes. Allemaal veel te makkelijk!’

Waterskiën en cupcakes. Ik besloot niet te gaan gillen, want als Hecate eng genoeg was om de andere goden bij mij vandaan te houden, was ze eng met een hoofdletter ENG.

‘En úw queeste is... mijn tijd wel waard.’

‘Absoluut! Ik draag je op om...’

‘Wacht even.’ In mijn achterhoofd begon er een rood lampje te branden... een waarschuwing, een herinnering? Iets wat Eudora me had verteld. O, ja...

‘Mijn vertrouwenspersoon heeft gezegd dat ik om dubbele studiepunten moet vragen voordat ik een queeste onderneem,’ zei ik. ‘Zodat als ik, zeg maar, onderweg nog andere goden een gunst moet bewijzen, zij me ook aanbevelingsbrieven kunnen schrijven.’

Hecate spreidde haar armen grootmoedig uit. ‘Dat is geen probleem!’

‘Geweldig.’

‘Want er zullen geen andere goden betrokken zijn bij wat ik je vraag te doen, dus het maakt niet uit!’

Ze keek me stralend aan, alsof ze op een bedankje wachtte.

‘Wat is de queeste?’ gromde ik.

‘Op mijn huisdieren passen.’

‘Pardon?’

‘Op mijn huisdieren passen! Van vanavond tot en met vrijdagavond zul je in mijn huis verblijven en op mijn dieren passen. Zoals je weet is dit een belangrijke periode in het jaar voor me.’

‘Want... O, vrijdag. Halloween.’

Het klonk wel logisch dat de godin van griezelige dingen op haar kalender om die datum een cirkeltje zou hebben gezet. Het enige probleem was dat mijn vrienden en ik al plannen hadden voor vrijdag.

‘Helaas...’ Hecate zuchtte. ‘Mijn heilige dagen vonden vroeger plaats aan het einde van elke maand. Ik reisde de hele wereld over om geschenken te verzamelen die mijn aanbidders op hun drempeel voor me achterlieten. De afgelopen eeuwen zijn de offergaven wat karig geworden. Maar aan het eind van oktober herinneren

mensen zich me nog! Dus moet ik de wereld over reizen en mijn aanwezigheid kenbaar maken. Terwijl ik weg ben, moet jij op mijn hellehond en mijn bunzing passen.’

Er lag veel besloten in die zin. Mijn belangrijkste conclusie was dat Hecate langs de deuren zou gaan om snoep op te halen. Ze leek te geloven dat Halloween speciaal voor haar in het leven was geroepen.

Aan de ene kant was dat narcisme van een goddelijk niveau.

Aan de andere kant: wie was ik om tussen een godin en haar gummibeertjes te komen?

‘Dus, die huisdieren...’ zei ik. ‘Ik weet wel iets van hellehonden af. Maar bunzings... eten die bunzingvoer? Moet ik nog ergens op letten?’

Hecate gniffelde. ‘Een heleboel dingen. Maar die nemen we later wel door.’

Ze haalde een zwart visitekaartje tevoorschijn dat ze over de tafel naar me toe schoof. Op de voorkant, in glanzende rode letters alsof het vers bloed was, stond een adres: HET GROTE HERENHUIS, GRAMERCY PARK WEST.

‘Kom bij zonsondergang,’ zei ze. ‘Dan zal ik de regels met je doornemen om mijn huisdieren gezond en gelukkig te houden.’

‘Zonsondergang... vanavond.’

Ze fronste. ‘Heb je water in je oren of zo? Ja. Vanavond. Je mag die vrienden van je meenemen... Anna en Groverbeth.’

Bijna goed, dacht ik.

‘Oké. Ik doe het,’ zei ik, want wat kon ik anders doen? Maar ik zal niet erg enthousiast hebben geklonken.

Hecate stond op van achter haar bureau. ‘Percy Jackson, ik bied je de kans op een aanbevelingsbrief van mij: een belangrijke godin, de Fakkeldrager...’

‘De Sterrenloper, ja ja, ik snap het. Het probleem is alleen dat ik het een en ander zal moeten omgooien in mijn agenda...’

Hecate hief haar armen. Duisternis verspreidde zich vanuit de plooien van haar jurk en vulde de kamer met een inktzwarte mist.

‘Dit wordt een makkelijke opdracht, Percy Jackson. Als je slaagt, zal ik je dankbaar zijn. Maar als je me teleurstelt...’

Haar lichaam flakkerde en rekte uit. Plotseling zag ik drie afzonderlijke godinnen, allemaal bij het bovenlijf met elkaar verbonden als edelstenen op één ring. Aan de linkerkant keek een meisje met een melkwitte huid en platinablond haar me aan met een staalharde blik die zei: *Waag het niet om aan mijn vlechtjes te trekken*. In het midden stond de Hecate met wie ik had gepraat – een vrouw van middelbare leeftijd met het meest afkeurende mama-gezicht dat ik had gezien sinds mijn vorige brunch bij Hera. Aan de rechterkant keek een verschrompeld oud vrouwtje met grijs haar me aan met een dreigende blik. Eerlijk gezegd wist ik niet welk gezicht ik het griezeligst vond.

‘Ik ben de Maagd,’ zei Hecate in een driestemmig koor. ‘Ik ben de Moeder. Ik ben de Oude vrouw. Ik ben alle fasen in het leven van een vrouw – al haar macht – en geen enkele man zal me in de weg staan.’

Er ging een huivering door mijn lichaam. Mijn benen trilden.

Maar ze was nog niet klaar met me. Ze veranderde opnieuw. Haar drie gezichten werden dierenkoppen. Aan de linkerkant hinkte een roomkleurig paard verontwaardigd. In het midden grauwde een leeuw, en ze ontblootte haar snijtanden. Aan de rechterkant gromde en kwijlde een jachthond met vlamme ogen.

‘Ik ben het paard dat krachtig en onbevreesd rent,’ zei ze, met nog dezelfde stemmen. ‘Ik ben de leeuw die steels en geduldig sluipt. Ik ben de jachthond die de wacht houdt, trouw en vurig. Ik ben de godin van de tweesprong, waar alle mogelijkheden elkaar kruisen. Ik verslind degenen die aarzelend voor me staan.’

Mijn lichaam voelde koortsig aan – warm, vochtig en onaangenaam. Mijn ingewanden leken op te lossen in mijn spijkerbroek.

Uiteindelijk loste de duisternis op uit de kamer. Voor me stond Hecate in één gedaante, zoals ze in het begin was geweest.

Ze keek me aan met een afgemeten glimlach, waarschijnlijk